

ת"פ 27933/06/18 - מדינת ישראל נגד מוחמד עבד רבא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27933-06-18 מדינת ישראל נ' עבד רבא

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד עבד רבא

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בתקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").

העובדות שבהן הורשע הנאשם בהכרעת הדין

2. על פי העובדות שבהן הורשע הנאשם, ביום 15.03.2018 בשעה 07:30 או בסמוך לכך, בשדרות הרצל בירושלים, פגע הנאשם אשר נהג באוטובוס של חברת אגד, במראת רכבו של אהרון חמו (להלן: "**המתלונן**") שנהג ברכב של ארגון יד שרה. המראה התקפלה אך לא נשברה. המתלונן סבר בטעות שהמראה נשברה ועל כן חסם עם רכבו את האוטובוס, ירד מהרכב, ניגש לחלון הנהג וביקש את פרטיו של הנאשם. בין השניים התפתח דין ודברים שכלל צעקות הדדיות. בתגובה, נטל הנאשם מוט אלומיניום ששימש לוויילון האוטובוס, ירד מהאוטובוס וניגש לעבר המתלונן. הנאשם תפס את המתלונן בגרונו, הצמידו למכוניתו, צבט אותו בידו, והכה אותו באמצעות המוט ברגלו שלא בחוזקה ובאופן שלא הותיר סימן בגופו, והכול שלא כדין ושלא בהסכמתו. כתוצאה מכך נשרט המתלונן שריטות קלות בגב כף ידו הימנית ובאזור שמעל מרפקו השמאלי.

תסקיר שירות המבחן

3. תסקיר שירות המבחן הוגש ביום 30.09.2021. כדי לשמור על צנעת הפרט של הנאשם אפרט את עיקרי הדברים בלבד.

התסקיר סוקר את הרקע האישי, המשפחתי, התעסוקתי של הנאשם. הנאשם בן 49, נשוי ואב לשלושה ילדים בוגרים, משמש נהג אוטובוס בחברת "אגד" משנת 2016. הנאשם בעל 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. עם תום לימודי התיכון עבד כמכונאי במוסך, ובהמשך לכך עבד בעבודות בניין ובתחום החפירות. בשנת 2008 קיבל רישיון נהיגה לאוטובוס ומאז הוא עובד כנהג ציבורי בחברות שונות.

הנאשם ללא הרשעות קודמות בפלילים ולא תלויים ועומדים נגדו תיקים פתוחים נוספים.

בהתייחסו לעבירה, שלל את שיוחס לו. שירות המבחן מצא שלנאשם קושי להתמודד עם הכרעת הדין ועם העונש הצפוי לו. הנאשם ביטא כאב על הפגיעה בשמו הטוב ותחושת חוסר צדק. כן ביטא פגיעה ואכזבה מעצם האשמתו והעמדתו לדין פלילי בגין תקיפת המתלונן. לדבריו, בנסיבות המתוארות בכתב האישום הוא נאלץ להתגונן מפני התנהגותו התוקפנית והמאיימת של המתלונן.

בהערכת הסיכון לעבריינות אל מול סיכויי השיקום, התרשם שירות המבחן שהנאשם מתנהל בדרך כלל במסלול חיים נורמטיבי, בין היתר נוכח היעדר רישומים פליליים בעברו; תפקודו תקין; והוא מגלה יציבות תעסוקתית. לצד זאת, לנאשם קושי להכיר בחלקו באירוע. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של קווים אלימים בולטים בהתנהגותו.

לאור האמור בתסקיר, ובהתחשב בתפקודו החיובי, בכך שמדובר במעידה ראשונה ויחידה, וכדי שלא לפגוע בעתידו המקצועי, שקל שירות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית הכוללת את ביטול הרשעתו לצד הטלת עונש מכפר בדמות צו של"צ. ברם, גישתו הקורבנית של הנאשם בהתייחס לעבירה, לצד קשייו בקבלת מהות הענישה בדרך של תרומה לחברה, לא אפשרו הכנת תכנית של"צ עבורו. שירות המבחן ציין שאם ישנה הנאשם את עמדתו, תוכן עבורו תוכנית של"צ בתוך 6 שבועות.

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

4. בא-כוח המאשימה, עו"ד יהודה בלבן, עתר להשית על הנאשם עונש בן מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד פיצוי למתלונן, קנס ומאסר על תנאי. אשר למתחם העונש ההולם, טען שזה נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים. בטיעונו הדגיש את האלימות שבה נקט הנאשם על רקע שימוש בדרך, ואת אי קבלת האחריות מצדו. בהתייחס לסוגיית ביטול ההרשעה טען שהנאשם אינו עומד במבחנים שהותוו בפסיקה כתנאי לביטול הרשעה.

5. בא-כוח הנאשם, עו"ד מונעם ת'אבת אשר לימד סניגוריה על הנאשם, ביקש לבטל את הרשעתו ולהסתפק בהטלת צו של"צ. בהתייחסו לסירובו של הנאשם לשאת בשל"צ, הצהיר בשמו של הנאשם שהוא מסכים לכך. בטיעונו הדגיש שהנאשם הוא אדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, וכי האירוע "נכפה" עליו בעקבות התנהגותו של המתלונן אשר חסם את דרכו. אשר לסוגיית ביטול ההרשעה, טען שהנאשם נהג רכב ציבורי והרשעתו תפגע בהמשך העסקתו בתפקיד זה. משום כך תוצאה שכזו תהיה בלתי מידתית ותפגע

בנאשם מעבר לנדרש. לתמיכה בטיעוני הפנה לפסיקה.

6. הנאשם ויתר על זכותו למילה האחרונה והסתפק בדברי בא כוחו.

דין והכרעה

ביטול הרשעה

7. מצאתי שלא ניתן לבטל את הרשעת הנאשם כיוון שהוא אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכה הפסוקה ועל כן תיוותר הרשעתו על כנה.

8. בא-כוח הנאשם ביקש לבטל את הרשעתו של הנאשם נוכח פגיעתה הצפויה של ההרשעה בעבודתו כנהג אוטובוס ציבורי.

9. כידוע, ביטול הרשעה הוא חריג לכלל שלפיו מי שנמצא אשם בדין יורשע בפלילים.

ההלכה בסוגיה זו נקבעה בפסק הדין המנחה - ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל** (21.08.1997) (להלן: "**הלכת כתב**"). נפסק שם כי כדי להימנע מהרשעתו של נאשם, עליו להראות שמתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים: הראשון - הרשעתו צפויה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו; והשני - סוג העבירה, על רקע נסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי ביתר שיקולי הענישה.

10. בהתייחס לתנאי בדבר הפגיעה החמורה בשיקומו של הנאשם, פגיעה שעלולה להיגרם מעצם הרשעתו, נפסק שעל בית-המשפט להשתכנע כי: "**הפגיעה בנאשם הכרוכה בהרשעה אינה שקולה כנגד מידת הפגיעה באינטרס הציבורי בשל ביטול ההרשעה**" (ע"פ 3554/16 **יעקובוביץ נגד מדינת ישראל** (11.06.2017)).

11. עוד נקבע בפסיקה בהקשר זה כי יש להצביע על נזק מוחשי קונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ואין די באפשרויות תיאורטיות עתידיות (רע"פ 9118/2012 **פריגין נגד מדינת ישראל** (01.01.2013)).

12. מצאתי שהנאשם עומד בתנאי הראשון ואינו עומד בתנאי השני.

13. אשר לתנאי הראשון שעניינו פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם, תנאי אשר כולל דרישה להוכחת נזק קונקרטי, מצאתי שהוא מתקיים בנאשם. הנאשם הוא נהג רכב ציבורי וזו פרנסתו. הרשעה בעבירת אלימות עלולה להביא לאובדן רישונו לנהוג ברכב ציבורי. אמנם ההגנה לא הציגה ראיה אשר תומכת בטענה, ברם כידוע הרשעתו של נהג

רכב ציבורי עלולה לגרור אחריה את התליית רישיונו לפי תקנה 15ב(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 והדברים ידועים. עם זאת, יש לסייג את הדברים ולומר שאין מדובר בהליך אוטומטי או ודאי והדבר נתון לשיקול דעת. מכל מקום מה שניתן לומר בוודאות הוא שהרשעת הנאשם תחשוף אותו לסיכון שיאיים על פרנסתו.

במצב דברים זה, הרשעתו של הנאשם בדין עלולה לפגוע בפרנסתו ובכך תיגרם פגיעה קשה בנאשם ובמשפחתו.

14. בשונה מהתנאי הראשון, לא מצאתי שהנאשם עומד בתנאי השני. הנאשם הכחיש את העבירה, לא הכיר בחטאו, לא היכה על חטאו, לא התחרט, לא קיבל אחריות, אימץ עמדה קורבנית, ובשל כל אלה, נמנע שירות המבחן מהמלצה בכיוון זה.

15. לפיכך ביטול הרשעת הנאשם אינו מתיישב עם שיקולי הגמול וההרתעה הנדרשים כמענה ליחסו לעבירה, ומשכך ביטול הרשעתו יפגע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. לפיכך מצאתי שהפגיעה בנאשם אם יורשע, לא תהא שקולה כנגד הפגיעה באינטרס הציבורי אם תבוטל הרשעתו.

16. מסיבות אלה החלטתי להותיר את הרשעת הנאשם על כנה.

קביעת מתחם העונש הולם

17. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו הם ערך השמירה על שלמות גופו, בטחונו, כבודו, ושלווה נפשו של המתלונן; וערך השמירה על שלומם וביטחונם של ציבור עוברי הדרך בכללותו.

בהתייחסו לתופעה הפסולה של אלימות נהגים בכביש, קבע ביהמ"ש העליון כך:

"[...] התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה" (רע"פ 5662/18 פלוני נגד מדינת ישראל (02.08.2018)).

19. **מידת הפגיעה בערך המוגן** ממשית. מחד גיסא, תקף הנאשם את המתלונן עקב ויכוח סתמי בכביש

ובעשותו כך התנהג באופן בריוני ואלים הראוי להוקעה ולגינוי. מאידך גיסא, כפי שנקבע בהכרעת הדין, עצמת התקיפה לא הייתה מן הגבוהות, וכך גם נזקה - שריטות קלות ללא נזקים חמורים וארוכי טווח.

20. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה שבאירועים דומים של בריונות בכביש הוטלו על הנאשמים עונשים במנעד רחב שבין מאסר על תנאי של צ"ע ועד מאסר בפועל ממש, לצד עונשים נלווים כגון מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע העבירה. והכל בהתאם לעוצמת התקיפה, לשימוש שנעשה באמצעים לשם ביצועה, לנזקה, לשילוב שבין הנאשם לאחרים, ולשילוב שבין התקיפה לעבירות נוספות. הסקתי מסקנות אלה לאחר שעיינתי, בין היתר, בפסקי הדין שלהלן:

רע"פ 5662/18 **פלוני נגד מדינת ישראל** (02.08.2018): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שנידון ל-8 חודשי **מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**, בעקבות הרשעתו בתקיפת קטין שגרמה לחבלה של ממש בכביש ובאיומים על הקטין. נוסף על הרשעתו בתיק בריונות הכביש, הורשע הנאשם גם בנהיגה בזמן פסילה ונידון ל-4 חודשי מאסר נוספים בגינה, **כך שתקופת המאסר הכוללת שנגזרה עליו עמדה על שנת מאסר**. בנסיבות התיק, נהג הנאשם ברכבו שעה שהמתלונן, קטין כבן 17, חצה את הרחוב בנתיב נסיעתו, ונכנס לרכבו של אביו. הנאשם עצר את רכבו בחריקת בלמים, ניגש לרכב, פתח את הדלת וצעק על המתלונן "צא מהרכב". הנאשם גידף את המתלונן, תקף אותו בפניו באמצעות שלוש מכות אגרוף ואיים עליו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן חבלות בפניו והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים. הנאשם נהג ברכב אף שהיה פסול מלנהוג באותה עת. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, נדחה. בית המשפט העליון קבע כי אף שהיה מקום לקבוע מתחם ענישה כולל לשלוש העבירות, העונש שהוטל בסופו של יום אינו חריג ואף מקל.

רע"פ 1749/13 **דשן נגד מדינת ישראל** (14.03.2013): נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שנידון ל-8 חודשי **מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**, בעקבות הרשעתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בכביש, ובנהיגה בזמן פסילה וללא פוליסת ביטוח. בנסיבות התיק, בעקבות דין ודברים בין הנאשם למתלונן אשר נגע לאופן הנהיגה, עצר הנאשם את רכבו, הכה את המתלונן ובעט בו לרבות במכות אגרוף בכל חלקי גופו, ושבר את משקפיו. למתלונן נגרמו פציעות שונות באזור הפה והפנים. באותה עת נהג הנאשם בזמן פסילה וללא פוליסת ביטוח בת תוקף. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי, נדחה. בהתייחסו לעונש קבע בית המשפט העליון כי אין בו סטייה חריגה ממדיניות הענישה המקובלת.

עפ"ג (מח' י-ם) 52348-02-20 **סופיר נגד מדינת ישראל** (08.09.2020): בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון לפני מותב זה, **לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים**. בנסיבות התיק, בעקבות ויכוח בכביש, תקף הנאשם את המתלונן יחד עם אחר. המתלונן נסע באוטובוס בעת שהנאשם והאחר נסעו במכונית ועצרו בצד הדרך. המתלונן ירד מהאוטובוס כדי לבדוק מדוע עצרו ודפק על חלון המכונית בחוזקה. בתגובה יצאו השניים מהמכונית, הכו את המתלונן ודחפו אותו. המתלונן עף לאחור על גדר שהייתה במקום ונגרמה לו נפיחות בברכו. במסגרת הטיעונים לעונש בבית משפט השלום, הוגשה הצהרת נפגע עבירה מטעם המתלונן שממנה עלה שהוא נפגע קשה באירוע. המתלונן הצהיר שנפגע בברך ימין וסבל מחבלות בארובת העין. המתלונן מסר בהצהרתו שעובר לתקיפתו סבל מקרעים חלקיים במיניסקוס וקרע חלקי של הרצועה הצולבת בברך ימין. לאחר בדיקת MRI הופנה לניתוח לשם טיפול באיחוי המיניסקוס. חמישה ימים לאחר הבדיקה אירעה התקיפה מושא התיק. המתלונן עבר את הניתוח כמתוכנן ובמהלכו התברר שקיים קרע

מלא ברצועה הצולבת, קרע שלא זוהה בבדיקת ה-MRI ואשר המתלונן טען שנגרם לו כתוצאה מתקיפתו. כיוון שבשל קרע זה לא ניתן היה להשלים את איחוי המיניסקוס, נאלץ הרופא לסיים את הניתוח בלי שהשלים אותו והמתלונן נאלץ לעבור ניתוח נוסף לשחזור הרצועה הצולבת, ואחריו הופנה לשיקום ממושך. עוד מסר המתלונן בהצהרתו שהוא סובל מנזקים נפשיים בעקבות האירוע אשר בגינם הופנה לטיפול פסיכולוגי. המתלונן תמך את הצהרתו במסמכים רפואיים. בגזר הדין נקבע שכיוון שבית המשפט כבול לעובדות שהוסכמו בהסדר הטיעון, לא ניתן יהיה לדון את הנאשם על סמך הפגיעות הקשות שצוינו בהצהרת נפגע העבירה אף על פי שקיימת סבירות גבוהה למדי שכך היו פני הדברים במציאות. אשר למתחם העונש ההולם, נקבע מתחם אשר נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר והכול לצד עונשים נלווים. הנאשם צבר לחובתו 7 הרשעות קודמות בעבירות אלימות.

עפ"ג (מח' י-ם) 58432-06-15 **בן יהודה נגד מדינת ישראל** (15.10.2015): בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון ל-6 חודשי מאסר בפועל ולהפעלת תנאי בן 6 חודשי מאסר נוספים, כאשר מחצית מהתקופה הופעלה חופף ומחציתה במצטבר - **כך שבסך הכול נגזרו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל**. לצד המאסר נגזרו על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי. בנסיבות התיק, חסם בן משפחתו של הנאשם את דרכו של המתלונן בכביש עם רכבו. המתלונן צפר לרכב כדי שיפנה את הדרך. בתגובה צעק הנאשם לעבר המתלונן, ניגש לרכבו והיכה על מכסה המנוע בעוצמה תוך שגרם לו נזק. לאחר מכן פתח את דלת הנוסע והכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב. המתלונן יצא מרכבו והנאשם הכה אותו במכות אגרופ בפניו ובראשו, הפילו ארצה, בעט בבטנו, ורכן מעליו וחנק אותו. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חתכים, שטפי דם, ושפשופים. בית המשפט השלום קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין מאסר בן מספר חודשים בין כותלי הכלא ועד ל-18 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קבע שבלי לקבוע מסמרות בעניין מתחם הענישה שנקבע, לא נמצא פגם בקביעת עונשו של הנאשם.

ת"פ (י-ם) 45189-06-19 **מדינת ישראל נגד בן ארוש** (03.05.2021): בית המשפט **ביטל את הרשעתו של הנאשם, והטיל עליו צו של"צ והתחייבות**. בנסיבות התיק, בעקבות ויכוח בין הנאשם שנהג ברכב פרטי למתלונן שנהג ברכב מסחרי, ירד המתלונן מרכבו והכה את הנאשם. בתגובה לכך, הכה הנאשם את המתלונן בפניו באמצעות אגרופים. כתוצאה מהאלימות נדרש המתלונן להליך של עקירת שיניים ותיקון שן תותבת, ואילו הנאשם נפל על הרצפה ושבר את האגן. נקבע שמתחם העונש ההולם את האירוע נע בין של"צ לצד מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים. הרשעת הנאשם בוטלה כיוון שהוא משמש נהג רכב ציבורי הקרוב לגיל הפנסיה, כיוון שהוא עצמו נחבל קשות באירוע, וכיוון שהאלימות שננקטה כלפיו הייתה גבוהה מהאלימות שבה נקט הוא.

ת"פ (י-ם) 51256-12-17 **מדינת ישראל נגד יהודה** (06.11.2019): הנאשם נידון במסגרת הסדר טיעון לעונש מוסכם של **צו של"צ, מאסר על תנאי, ופיצוי**. הנאשם הורשע בכך שניגש לעבר המתלונן - נהג מונית שעמד בצד הכביש, נכנס למוניתו והכה אותו בראשו ובגופו.

ת"פ (י-ם) 52001-09-16 **מדינת ישראל נגד ברקה** (15.01.2018): הנאשם נידון ל-3.5 חודשי מאסר בעבודות שירות ולמאסר על תנאי. הנאשם הורשע בפציעה בכך שתקף את המתלונן לאחר תאונת דרכים שארעה בין רכביהם של השניים. באותן נסיבות, יצאו הנאשם והמתלונן מרכביהם, צעקו זה על זה והכו זה את זה באגרופים. המתלונן קילל

וחנק את הנאשם עד שזה נפל ארצה. לאחר מכן רץ הנאשם לרכבו, הוציא ממנו כלי ברזל ארוך ודק, קילל את המתלון וניסה להגיע אליו. עוברי אורח שנכחו במקום מנעו ממנו לעשות כן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלון חתך בראשו.

ת"פ (ת"א) 5594-02-17 מדינת ישראל נגד אלבז (05.12.2017): הנאשם נידון ל**צו של"צ, מאסר על תנאי, ופיצוי**, בעקבות הרשעתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובתקיפה. בנסיבות התיק, רכב הנאשם על קטנועו באיטיות ומאחוריו נסעה המתלוננת ברכבה וניסתה לעקפו ללא הצלחה. בעת שכלי הרכב נעצרו ברמזור אדום, התקרב הנאשם לחלון רכבה של המתלוננת, ירק עליה, והכה בכתפה מספר פעמים באגרופו באופן שגרם לה לשטפי דם. בהמשך לכך, עלה הנאשם על קטנועו כדי להימלט מהמקום, וכשיצאה המתלוננת מרכבה כדי לעצרו, ירד מהקטנוע והצמיד אותה בכוח לרכבה.

ת"פ (ת"א) 28495-11-13 מדינת ישראל נגד זוהר (30.05.2016): הנאשם נידון ל-**5 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד עונשים נלווים**. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. בנסיבות התיק, רכב הנאשם על אופנועו והתפרץ לנתיב נסיעתו של אוטובוס שבו נהג המתלון. בתגובה, צפר לו המתלון וניסה לעקפו. הנאשם ירד מאופנועו, ניגש לחלון הנהג של האוטובוס, פתח את החלון והכה את המתלון באפו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון שטף דם וקריש דם בולט באפו. בית המשפט קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר בפועל.

21. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **היעדר התכנון שקדם לביצוע העבירה**; מטבעם של אירועי אלימות בכביש שהם מתלקחים בתגובה לוויכוח או להתרחשות בלתי צפויה ואינם מתוכננים מראש, וכך קרה גם במקרה זה.

ב. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה**; ההגנה טענה שהאירוע "נכפה על הנאשם" וכי למתלון אשם תורם כיוון שחסם את דרכו של האוטובוס שבו נהג הנאשם ואילץ אותו לרדת ממנו. על פי קביעותי בהכרעת הדין, פגע הנאשם במראת רכבו של המתלון, והאחרון חסם עם רכבו את האוטובוס וניגש לעבר הנאשם. אולם הנאשם הוא שהסלים את האירוע ונהג במתלון בבריונות ובברוטליות בכך שנטל את מוט האלומיניום מתוך האוטובוס, תפס את המתלון בגרונו, הצמידו למכוניתו, והכה אותו. דהיינו הנאשם הוא שהעביר את האירוע לפסים אלימים. לפיכך הנאשם הוא שנושא באחריות למעשיו האלימים ואין למצוא להם כל הצדקה מהתנהגותו של המתלון.

ג. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; בהכרעת הדין קבעתי שכתוצאה

ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן שריטות קלות בגב כף ידו הימנית ובאזור שמעל מרפקו השמאלי. מדובר בפגיעות קלות באופן יחסי שלא הצריכו טיפול רפואי ולא גרמו לנזק משמעותי לכל הפחות במישור הנזק הגופני.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; העבירה נעברה**
עקב ויכוח של מה בכך בין נהגים בכביש אשר הדרדר לאלימות.

22. בהתאם לתיקון 113 לחוק, ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, אני סבור **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין מאסר על תנאי לצד אחד או יותר מהעונשים המוחשיים שלהלן: צו של"צ, קנס, ופיצוי - ועד למאסר בן מספר חודשים לצד מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי.**

23. במקרה זה, לא מצאתי שקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

24. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם;** על הפגיעה הצפויה בנאשם כתוצאה מהרשעתו כבר עמדתי לעיל בפסקה שעניינה ביטול ההרשעה. לכך יש להוסיף גם את הפגיעה הכלכלית והמורלית הצפויה בו ובבני משפחתו אם תיפגע תעסוקתו ובפרט אם יישלל רישונו לנהוג רכב ציבורי.

ב. **אי נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו;** הנאשם כפר באשמתו ובחר לנהל את התיק ולהיאבק על חפותו. מעדותו כמו גם מדברים שמסר לשירות המבחן עולה שהוא עומד על חפותו ועודנו מכחיש את העבירה. נכון, לנאשם שמורה זכותו לטעון לחפותו ולהאמין בה, ואין לזקוף זאת לחובתו. כך נקבע במפורש בסעיף 40א(6) לחוק שזו לשונו: **"...ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא יזקפו לחובתו"**. עם זאת, משכפר הנאשם באשמה והוא אינו מכיר בחטאו, אינו מקבל אחריות על המעשה, אינו מתחרט, אינו מפיק לקחים, אינו פועל לתיקון דרכיו, ואינו פועל לתיקון הנזק שגרם, לא יוכל ליהנות מההקלות השמורות למי שהודה.

ג. **חלוקת הזמן מעת ביצוע העבירה; האירוע התרחש בשנת 2018**

עמוד 8

דהיינו לפני כשלוש שנים. מאז לא עבר הנאשם עבירות נוספות. לפיכך ניתן להניח לטובת הנאשם, בזירות המתחייבת, שהאירוע היה חריג בנוף חייו.

ד. **היעדר עבר פלילי;** הנאשם ללא הרשעות קודמות וזו לו מעידה ראשונה בפלילים.

25. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הגעתי לכלל מסקנה שיש למקם את הנאשם **ברף התחתון של מתחם העונש ההולם**, קרי, לגזור עליו מאסר על תנאי לצד צו של"צ וקנס.

סוף דבר

26. לאחר ששקלתי את רכיבי הענישה השונים - סוגם, מידתם והשפעתם ההדדית, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. **מאסר בן חודשיים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.**

ב. **שירות לתועלת הציבור בן 120 שעות**, על פי תכנית שיגיש שירות המבחן בתוך 6 שבועות מהיום.

בהתאם לאמור בסעיף 71א(ה) לחוק, הנאשם מוזהר בזאת שעליו למלא אחר הוראות צו השל"צ שאם לא כן, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק, קרי, בית המשפט יהיה רשאי לבטל הצו ולהטיל עליו עונש אחר במקומו.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"א חשוון תשפ"ב, 17 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.